

นิตานลืขาว

ดริ.อาจอง ชุมล่าย ณ อัยรยา

เรียบเรียงโดย สัพัตรา แซ่ลืม

ชื่อหนังสือ : นิทานสีขาว ชุดพัฒนาชีวิต เล่ม 1 (ฉบับปรับปรุงใหม่)

ผู้เขียน : ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา

ผู้เรียบเรียง : สุพัตรา แซ่ลี้ม

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2556

พิมพ์ครั้งที่ 2 ธันวาคม 2559

ราคา 215 บาท

ISBN 978-616-403-015-2

สงวนลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2559 โดย บริษัท พรีเมียดด์ พับลิชชิง จำกัด
ห้ามลอกเลียนแบบไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้
นอกจากจะได้รับอนุญาตจากผู้จัดพิมพ์

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา.

นิทานสีขาว ชุดนิทานพัฒนาชีวิต เล่ม 1 (ฉบับปรับปรุงใหม่).-- พิมพ์ครั้งที่ 2.-- กรุงเทพฯ :
พรีเมียดด์ พับลิชชิง, 2559.

176 หน้า. -- (ชุดนิทานพัฒนาชีวิต).

1. นิทาน. I. สุพัตรา แซ่ลี้ม, ผู้เรียบเรียง. II. เศวตราภรณ์ โอศุริยเอกสกุล, ผู้วาดภาพประกอบ.

III. ชื่อเรื่อง.

398.2

บรรณาธิการที่ปรึกษา กฤษฏาพร ชุมสาย ณ อยุธยา

บรรณาธิการบริหาร สานุพันธ์ ชุมสาย ณ อยุธยา

บรรณาธิการ อิศวเรศ ตโมณฑ

พิสูจน์อักษร จิระพรรณ คณาสวัสดิ์, ศศรัณย์ พิพัฒน์นรพงศ์

ออกแบบปก วิภาดา ลินธุศิริ

รูปเล่ม ศศรัณย์ พิพัฒน์นรพงศ์

ภาพประกอบ เศวตราภรณ์ โอศุริยเอกสกุล

เอื้อเพื่อข้อมูล ลัดดา จุลวงค์

จัดพิมพ์โดย

บริษัท ฟรีมายด์ พับลิชชิ่ง จำกัด

27/33 ซอยศรีบำเพ็ญ ถนนพระราม 4 แขวงทุ่งมหาเมฆ

เขตสาทร กรุงเทพฯ 10120 โทรศัพท์ 0-2286-2414 โทรสาร 0-2286-2417

www.freemindbook.com freemindbook

Line@ : @freemindbook

พิมพ์ที่

ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์

45/12-14, 33 หมู่ 4 ต.บางขุน อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2879-9154-6 โทรสาร 0-2879-9153

จัดจำหน่ายโดย

ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ 0-2218-9872 โทรสาร 0-2254-9495

Call Center (จัดส่งทั่วประเทศ) โทรศัพท์ 0-2255-4433

www.chulabook.com ร้านค้าติดต่อ แผนกขายส่ง สาขารัตนาธิเบศร์ (แยกแคราย)

โทรศัพท์ 0-2950-5408-9 โทรสาร 0-2950-5405

หากพบว่าหนังสือมีข้อผิดพลาดหรือไม่ได้มาตรฐาน

โปรดส่งหนังสือกลับมาที่สำนักพิมพ์ (ทางไปรษณีย์) ทางเรายินดีเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ท่านทันที

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ด้วยหมึก Soy Ink ปลอดภัยและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

และเลือกใช้กระดาษที่ผลิตจากไม้ปลูก ลดการบุกรุกพื้นที่ป่าของโลก

จากใจสำนักพิมพ์

นิทานถือเป็นสื่อกลางในการสอดแทรกสาระความรู้ คุณธรรม ความบันเทิง และจินตนาการที่ไร้ขอบเขตจากผู้เล่าไปยังผู้ฟัง และก็ยังเป็นสื่อที่ได้รับความนิยมจากผู้ฟังหลายๆ วัยมาหลายยุคหลายสมัยแล้ว เพราะนอกจากจะให้ความสนุกสนานแล้วยังสามารถนำมาปรับใช้ในการดำเนินชีวิตได้อีกด้วย

“ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา” เป็นอีกบุคคลสำคัญที่สามารถพิสูจน์ให้เห็นว่า นิทานนั้นมีคุณค่าต่อทุกชีวิตมากเพียงใด แม้ท่านจะมีภารกิจประจำวันมากมาย แต่ท่านยังคงมุ่งมั่นและทุ่มเทให้กับการเล่านิทานปลูกฝังคุณธรรมให้เด็กนักเรียนที่โรงเรียนลัดยาไสได้ฟังทุกๆ เช้าก่อนเข้าเรียน ด้วยหัวใจที่เปี่ยมด้วยความรักและเมตตา เพราะท่านเชื่อเป็นอย่างยิ่งว่า นิทานเหล่านี้สามารถพัฒนาจิตใจของเด็กๆ ได้เป็นอย่างดี และมีส่วนช่วยให้พวกเขาเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีจิตใจมั่นคงและเปี่ยมด้วยคุณธรรม นอกจากนี้เมื่อใดที่ท่านต้องไปบรรยายตามสถานที่ต่างๆ ก็มักจะพกพานิทานเหล่านี้ไปฝากผู้ฟังด้วยเสมอ

ด้วยเหตุนี้ สำนักพิมพ์พริมาyard จึงมีความภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้มีโอกาสจัดพิมพ์เผยแพร่ชุดหนังสือ “ด้วยรักบันดาล...นิทานสีขาว เล่ม 1-4” ตลอดหลายปีที่ผ่านมาจวบจนปัจจุบัน ซึ่งได้รับการตอบรับที่ดีอย่าง

ล้นหลามจากผู้อ่านทุกเพศทุกวัย โดยเฉพาะคุณพ่อคุณแม่ที่ปรารถนาจะให้บุตรหลานได้มี “หัวใจสีขาว” ในการดำเนินชีวิต

โดยหนังสือ “นิทานสีขาว ชุดนิทานพัฒนาชีวิต เล่ม 1” นี้ เป็นผลงานใหม่ล่าสุดที่เกิดขึ้นด้วยแรงบันดาลใจที่ได้รับจากผู้อ่านจำนวนมาก ซึ่งได้สอบถามถึงโอกาสในการจัดทำนิทานเรื่องใหม่นอกเหนือจากชุดนิทาน 4 เล่มที่ได้วางจำหน่ายแล้ว โดยหนังสือชุดใหม่นี้ พวกเรายังคงรักษาอรรถรสของการเป็น “นิทานปลูกฝังคุณธรรม” ของ ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา ไว้อย่างครบถ้วน

สำนักพิมพ์ฟรีมายด์ขอขอบพระคุณ ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา ที่มอบความไว้วางใจและให้การสนับสนุนการทำงานของพวกเราเสมอมา ขอขอบพระคุณคณะครูและนักเรียนของโรงเรียนสัตยาไส ที่ได้ช่วยรวบรวมนิทานเหล่านี้ ขอขอบคุณ คุณจอย-สุพิศรา แซ่ลิ้ม ที่ช่วยเนรมิต “นิทานสีขาว” ให้เป็นตัวอักษรที่สวยงามเสมอ และขอขอบคุณ คุณไหม-เศวตภาภรณ์ โอศุริยเอกสกุล ที่มุ่งมั่นสร้างสรรค์ภาพประกอบให้กับหนังสือเล่มนี้ อย่างเต็มที่

สุดท้ายนี้ พวกเราหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือ “นิทานสีขาว” ชุดใหม่นี้ จะสามารถสืบสานเจตนารมณ์ของ ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา ในการมีส่วนร่วมสร้าง “สังคมสีขาว” ให้เกิดขึ้นได้ในสังคมไทยต่อไป...
ตราบนานเท่านาน

สำนักพิมพ์ฟรีมายด์

จากใจผู้เล่าเรื่อง

เมื่อครั้งที่ผมยังเด็ก นิทานที่คุณพ่อเล่าให้ผมฟังทุกคืนก่อนนอนนั้น ได้สอดแทรกคุณธรรมแฝงอยู่ในนั้น สิ่งที่ผมได้ยินได้ฟังจึงฝังเข้าไปในจิตใต้สำนึกโดยไม่รู้ตัว ค่อยๆ ชัดเงาและกล่อมเกลาจิตใจ ทำให้ผมเติบโตและดำเนินชีวิตไปในทางที่ดีๆ เสมอ สิ่งดีๆ ได้ฝังรากลึกในจิตใจของเราแล้ว และเมื่อต้องเผชิญสถานการณ์ต่างๆ มีหลายครั้งที่ต้องตัดสินใจอะไรบางอย่าง นิทานเหล่านั้นได้ไหลเข้ามาเป็นคำตอบให้อย่างชัดเจน ผมจึงเชื่อว่า เราจะเป็นคนแบบไหน ขึ้นอยู่กับสารที่เรารับเข้ามา ขึ้นอยู่กับข้อมูลที่เราบันทึกไว้ในจิตใต้สำนึก

ที่โรงเรียนลัทธิโยธา เรามีเป้าหมายชัดเจน คือการสร้างคนดีเป็นสิ่งสำคัญ เนื่องจากปัจจุบัน สังคมโลกของเราเน้นการแข่งขัน สร้างคนเก่งมุ่งแต่เอาชนะ จนลืมนึกถึงผู้อื่น ดังนั้นเราจึงต้องการสร้างเด็กที่มีเมตตา มีใจคิดช่วยเหลือผู้อื่น สร้างประโยชน์แก่ส่วนรวม และสิ่งสำคัญคือ ต้องรู้จักเอาชนะใจตน

ทุกวัน เราจะตื่นนอนกันแต่เช้า นั่งสมาธิ ทำจิตใจให้สงบนิ่ง จากนั้นผมจะเล่านิทานในเด็กๆ ฟังหนึ่งเรื่อง นิทานเหล่านั้นจะค่อยๆ ซึมซับเข้าไปในจิตใจเด็ก เขาจะค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไปที่ละนิด แรกเริ่มเด็กก็นั่งสมาธิไม่นิ่ง แต่พอเริ่มเล่านิทาน เขาก็เริ่มมีสมาธิในการฟัง ซึ่งถือได้ว่าเป็น

วิธีการฝึกสมาธิ ฝึกจิตใจของเขาด้วย และเราก็ถือโอกาสนี้ฟังคุณธรรมในนิทานเข้าไปในจิตใจของเด็ก และวันหนึ่งเมล็ดพันธุ์ที่ปลูกฝังอยู่ในจิตใจของเขาเหล่านั้นก็จะผลิดอกออกผลอย่างงดงาม

ทว่าไม่ได้มีเพียงแต่เด็กเท่านั้นที่ชอบฟังนิทาน ผู้ใหญ่เองก็ชื่นชอบไม่น้อย เวลาที่ผมได้รับเชิญไปบรรยายตามที่ต่างๆ ทั่วโลก หากเข้าประเด็นเรื่องคุณธรรม พอเริ่มต้นเล่านิทาน ทุกคนกลับเงียบและตั้งใจฟังกันมาก ในขณะที่พวกเขาสนุกเพลิดเพลินไปกับนิทาน ผมก็ได้ฟังคุณธรรมเข้าไปในจิตใจของพวกเขาโดยที่พวกเขาไม่รู้ตัวด้วยเช่นกัน

และที่สำคัญที่สุด สำหรับทุกๆ ครอบครัว การที่คุณพ่อคุณแม่ถ่ายทอดความรักผ่านการเล่านิทาน ลูกก็จะเป็นเด็กที่มีความสุขและมีจิตใจดี นิทานที่ฝังในจิตใจได้ลำนึกจะกลายเป็นนิสัยติดตัวเขาไป เป็นรากฐานแห่งทัศนคติ เป็นเข็มทิศให้เขาใช้นำทางบนถนนสายชีวิต

นิทานจึงเป็นกุศโลบายที่ยิ่งใหญ่และสำคัญมาก

ผมจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือ “นิทานสี่ขาว” นี้ จะเป็นแรงบันดาลใจสำหรับผู้่านทุกเพศทุกวัยในการนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน และเป็นสื่อสร้างสรรค์ที่คุณพ่อคุณแม่สามารถนำไปใช้เพื่อปลูกฝังและเสริมสร้างคุณความดีให้แก่ลูกหลานสืบไป

ด้วยรักและปรารถนาดี
ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา
ผู้บริหารสูงสุดโรงเรียนลัตยาไส

สารบัญ

หมีใหญ่ผู้มีใจช่วยเหลือ.....	11
อิกากี่ตัว.....	17
เอาอย่างอาจารย์.....	25
ก๊อคน้ำทองคำ.....	31
นกยูงไฟ.....	35
สมบัติสำหรับชาติหน้า.....	43
สามีขี้เซา.....	49
มีผลไม้ขายที่นี่.....	55
อิกาสองหัว.....	59
ด้านหลังกำแพง.....	63
นกสองตัว นายพราน และนักบวช.....	71
ผู้มีศิลปะในหัวใจ.....	77
คำห้วนมนุษย์.....	83

คำตอบสามข้อ.....	89
อีกาพอมแห่งกับนกลุ่มสมบูรณ.....	95
แท่งชอลักที่ห่มดไป.....	99
คาถามหาอดทน.....	107
สิงโตกับนกหัวขวาน.....	115
ศิษย์โง่.....	121
คนละครื่อง.....	131
กระเป่าเงินเศรษฐี.....	139
สามสิ่งที่ดีที่สุด.....	145
มอเตอร์ไซค์ของแดน.....	153
ฟ้า.....	159
นกน้อยปีกหักกับต้นไม้ใหญ่ที่ไถลตายซาก.....	165
ประวัติ ดร.อาออง ชุมสาย ณ อยุธยา.....	170
ประวัติผู้เรียบเรียง สุทัตตรา แซ่ลิ้ม.....	173

หมีใหญ่ผู้มีหัวใจช่วยเหลือ

ชายคนหนึ่งเดินหลงเข้าไปในป่าใหญ่ โซคร้ายซ้ำเติมเมื่อระหว่างทาง เขาได้พบกับเสือโคร่งที่กำลังหิวโหย เสือโคร่งนั้นเห็นมนุษย์ซึ่งเป็นอาหารอันโอชะของมันก็วิ่งไล่กวดหมายจะจับชายผู้นั้นกินเป็นอาหารให้จงได้

ชายผู้โชคร้ายวิ่งหนีมาจนกระทั่งถึงต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง เขาจึงรีบปีนขึ้นไป แต่แล้วก็พบว่าบนต้นไม้ต้นนั้นมีหมีใหญ่ตัวหนึ่งกำลังนอนหลับอยู่ ชายผู้โชคร้ายตกใจมาก แต่ครั้งจะให้กระโดดลงไปข้างล่างก็มีเจ้าเสือโคร่งกำลังรอตะครุบอยู่เช่นกัน

หมีใหญ่ลืมหันมาแล้วหันมามองชายผู้นั้นพร้อมกับบอกว่า “อยู่ที่กึ่งนั้นแหละปลอดภัยแล้ว”

เสือโคร่งซึ่งไม่สามารถปีนต้นไม้ตามอาหารของมันได้ ตะโกนขึ้นไปบอกหมีใหญ่ว่า “นี่แน่เจ้าหมีใหญ่ ช่วยปลั๊กมนุษย์คนนั้นลงมาให้ข้ากินเป็นอาหารทีเถอะ”

หมีใหญ่ตอบว่า “เสียใจด้วยเสือโคร่ง ข้าทำอย่างนั้นไม่ได้”

“ทำไมถึงทำไม่ได้” เสือโคร่งคำราม

“ต้นไม้ใหญ่ต้นนี้คือบ้านของข้า เมื่อมนุษย์ผู้นี้มาที่บ้านของข้า เขาก็เปรียบเสมือนแขกผู้มาเยือน ข้าจึงควรต้อนรับเขามากกว่าที่จะทำร้ายเขา”

“ข้ารู้ว่าเจ้ามันเป็นหมีใหญ่ใจดี” เสือโคร่งพูด “แต่นั้นมันมนุษย์นะพวกมนุษย์นะชั่วร้าย ตัดไม้ทำลายป่า บุกรุกป่าที่เป็นบ้านของเรา ฆ่าพี่น้องของเรา ทุกวันนี้ที่พวกเราต้องอยู่กันอย่างลำบากมากขึ้นก็ไม่ใช่เพราะฝีมือของพวกมันหรอกหรือ”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ในเมื่อเขาเดือดร้อนมาถึงหน้าบ้านของข้า เช่นนี้ ข้าก็ต้องช่วยเขา เสือโคร่งเพื่อนรัก เจ้าจงไปหาอาหารจากที่อื่นเถิด” หมีใหญ่ยืนยันคำเดิม จากนั้นก็นอนหลับต่อ

เสือโคร่งนั้นหิวมากและมันก็ไม่อยากเสียเวลาไปหาอาหารที่ไหนอีก มันเดินวนไปวนมารอบโคนต้นไม้ใหญ่อย่างใช้ความคิด กระทั่งในที่สุด

มันก็หยุดเดินแล้วพูดกับมนุษย์ที่นั่งตัวลั่นจิ้งกด้วยความหวาดกลัวอยู่บน
ต้นไม้ต้นนั้นว่า

“นี่แน่ะเจ้ามนุษย์ ตอนนี้ข้าหิวจนแทบท้องแสบไส้ไปหมด เจ้าช่วย
ปลั๊กเจ้าหมิ่นนั้นลงมาให้ข้ากินหน่อยสิ ถ้าข้าได้กินหมิ่นที่ตัวใหญ่ขนาดนั้น
ข้าว่าข้าต้องอิมไปหลายวันแน่ๆ ที่นี้ก็คงไม่อยากจะกินเจ้าอีกแล้วละ”

เมื่อได้ฟังคำเสื่อโคร่ง ชายผู้นั้นก็รีบปลั๊กหมิ่นใหญ่ที่กำลังหลับอย่าง
เป็นสุขลงจากต้นไม้ทันที โชคดีที่หมิ่นใหญ่รู้สึกตัวขึ้นก่อนจึงสามารถเกาะ
กิ่งไม้ไว้ได้ทันก่อนจะปีนขึ้นมาอย่างปลอดภัยอยู่ในตำแหน่งเดิม

“เห็นไหมล่ะเจ้าหมิ่นใหญ่ว่ามนุษย์นะชั่วร้ายมากแค่ไหน ขนาดเจ้า
ให้ความช่วยเหลือมัน มันก็ยังทรยศเจ้าได้เลย ที่นี้ก็ปลั๊กมันลงมาให้ข้ากิน
ได้แล้ว” เสื่อโคร่งตะโกนบอกหมิ่นใหญ่อย่างกระหึ่มข่มขึง

หากแต่หมีใหญ่กลับตอบว่า “เสือเพื่อนรัก การช่วยเหลือก็คือการช่วยเหลือ และไม่ว่าใครก็ตามควรได้รับสิ่งนี้ ไม่ว่าเขาคนนั้นจะเป็นคนดีหรือคนเลว เป็นมนุษย์หรือเป็นสัตว์ หากเขากำลังเดือดร้อนมาเราก็ต้องช่วยเขา เจ้าไปหากินที่อื่นเถอะนะเพื่อน トラบิตที่มนุษย์ผู้นี้ยังอยู่ในเขตบ้านข้า ข้าก็ต้องช่วยให้เขาปลอดภัยจนถึงที่สุด”

เสือโคร่งเห็นว่าย้อไปก็ไม่มีประโยชน์จึงยอมหันหลังเดินจากไป ชายหนุ่มผู้นั้นซาบซึ้งในหัวใจอันประเสริฐของหมีใหญ่มาก เขาขอโทษหมีใหญ่อย่างสำนึกผิดและขอบคุณที่ช่วยชีวิตตนครั้งแล้วครั้งเล่า หมีใหญ่จึงบอกแก่ชายผู้นั้นว่า

“หากท่านอยากขอบคุณข้าจริงๆ ต่อไปจงให้ความช่วยเหลือแก่ผู้อื่นเช่นเดียวกับที่ข้าได้ทำกับท่าน”

ชายผู้นั้นรับคำหนักแน่น และเมื่อเห็นว่าเสือโคร่งจากไปแน่แล้ว เขาจึงลงจากต้นไม้แล้วเดินทางกลับถึงบ้านอย่างปลอดภัยในที่สุด

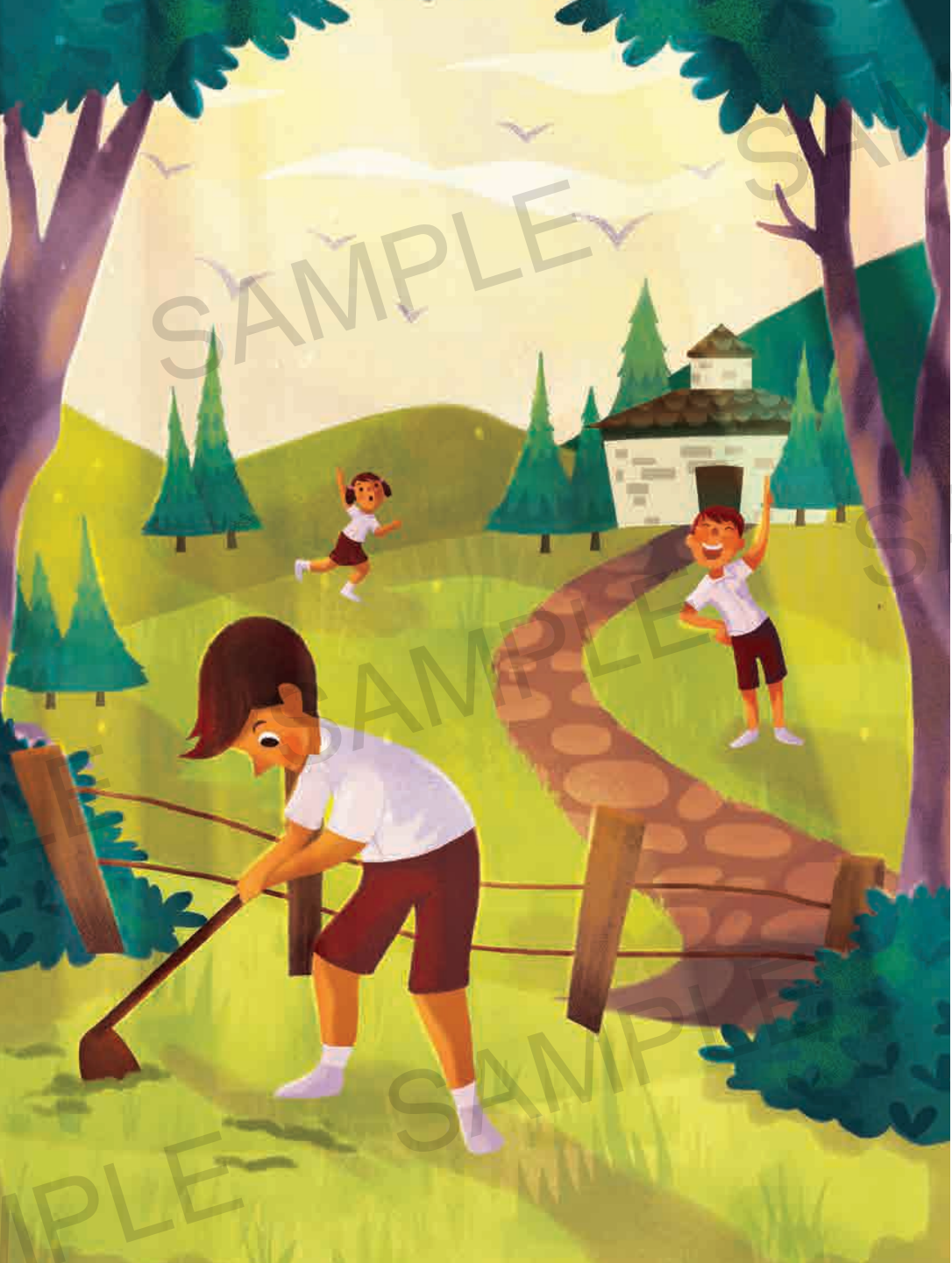

“

...เซอทั้งนลาจ...

การช่วยเหลือ ก็มีความหมายสั้นๆ ตามนั้น
การช่วยเหลือก็คือการช่วยเหลือ
ไม่ได้จำกัดนิยามว่าต้องช่วยใครหรือห้ามช่วยใคร
เพียงแคให้เข้าใจความหมายง่ายๆ ของคำคำนี้
เราก็จะรู้แล้วว่าทำไมเราจึงควรรับใช้ช่วยเหลือคนทุกคน
โดยไม่เลือกว่าเขาคนนั้นจะเป็นคนจน
คนรวย คนดี หรือคนเลว
เพียงแค่เขาต้องการความช่วยเหลือ
นั้นก็มากพอแล้วที่เราจะต้องช่วยเขา

”

อิกากีตัว

โจ้ เกิดมาในครอบครัวที่มีพี่น้องหลายคนและยังเป็นครอบครัวที่ยากจนที่สุดในหมู่บ้านด้วย และเนื่องจากโจ้เป็นลูกชายคนโตของบ้าน เขาจึงต้องเป็นกำลังหลักในการช่วยพ่อแม่ทำงานหาเงิน แม้ว่าโจ้จะชอบเรียนหนังสือมากแค่ไหน แต่ความข้นแค้นก็ไม่เปิดโอกาสให้เขาได้ไปโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ เขาจำเป็นต้องขาดเรียนบ่อยๆ เพราะภาระหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบต่อครอบครัว ที่สำคัญ โจ้ยังไม่มีเงินไปโรงเรียนอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม โจ้ฝันเสมอว่าเขาจะได้รับการศึกษาที่ดีเช่นเดียวกับเด็กคนอื่นๆ เขาเคยเอ่ยถึงเรื่องนี้กับพ่อและแม่ ทั้งสองสงสารลูกจ้บใจแต่ไม่เห็นทางที่จะช่วยให้โจ้สมหวังได้จึงได้แต่กอดลูกแล้วร้องไห้ หลังจากนั้น โจ้ก็ไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องนี้กับใครอีก

วันหนึ่ง โจ้ได้อ่านประกาศของหมู่บ้านว่าจะมีเศรษฐกิจดีมอบทุนการศึกษาก้อนใหญ่ให้แก่เด็กเพียงคนเดียวที่มีสติปัญญาเหมาะสมแก่ทุนการศึกษา ก่อนนี้ เด็กชายโจ้ในเสื้อฝ้ามอขอเนื้อตัวมอมแมมเดินเข้าไปในที่ทำการของหมู่บ้านเพื่อขอสมัครรับทุนการศึกษาก้อนนี้ด้วย ในตอนนั้นมีเด็กๆ ในชุดนักเรียนสะอาดสะอ้านทำทางเกลียวฉลาดหลายคนกำลังสมัครขอรับ

ทุนการศึกษาเช่นกัน ทุกคนหันมามองโจ้เป็นตาเดียวและหลายคนแสดงอาการเหยียดหยามออกมา

“ถ้าอยากได้ทุนสำหรับเด็กยากจน ทำไมไม่ไปขอจากโรงเรียนล่ะ ทุนการศึกษาก่อนนี้มีไว้สำหรับเด็กหัวดีๆ เท่านั้นแหละ” เด็กคนหนึ่งเอ่ยขึ้นอย่างไม่สบอารมณ์ที่เห็นโจ้เข้ามาเป็นหนึ่งในคู่แข่งชิงทุนการศึกษาของเขาด้วย

“ฉันรู้อัจฉริยะ เจ้านี้ชื่อโจ้ อยู่โรงเรียนเดียวกับฉันเอง แต่มันไม่ค่อยมาเรียนนักหรอกเพราะต้องไปช่วยพ่อแม่ทำงานสารพัด” เด็กอีกคนว่า

“อ้าว อย่างนี้เจ้านี้ก็ไม่มีทางได้รับเลือกอยู่แล้วล่ะสิ ถ้ามันไม่ค่อยได้เข้าเรียนแล้วจะเอาความรู้ที่ไหนมาทดสอบล่ะ” เด็กอีกคนออกความเห็น “คนไม่เจียมตัวก็แบบนี้แหละ”

โจ้ได้ยินคำเยาะเย้ยเหล่านั้นแต่ก็ไม่สนใจจะเก็บมาคิดเพราะมันไม่ได้ช่วยทำให้ชีวิตของเขาดีขึ้น การศึกษาต่างหากที่จะช่วยให้เขาและครอบครัวมีอนาคตมากกว่าที่เป็นอยู่ และในเมื่อโอกาสดีๆ มาถึงก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่เขาจะไม่ลองไขว่คว้าดู แม้จะรู้ว่าความเป็นไปได้ที่จะสมหวังในครั้งนี้นั้นน้อยเต็มทีก็ตาม

เมื่อถึงเวลาทดสอบ เจ้าหน้าที่ที่เรียกเด็กๆ ทุกคนเข้ามารวมตัวกัน จากนั้นเจ้าของทุนการศึกษาซึ่งเป็นเศรษฐีหน้าตาดีก็ปรากฏตัวขึ้น เขากวาดตามองเด็กๆ กวาร์้อยคนในที่นั่งนั้นแล้วประกาศเรื่องที่ทำให้ทุกคนต้องแปลกประหลาดใจ

“ตอนที่ฉันนั่งรถเข้ามา ฉันสังเกตเห็นว่าในหมู่บ้านแห่งนี้มีอีกมากมายทีเดียว ฉันอยากรู้เสียจริงว่ามีอีกที่อยู่ในหมู่บ้านแห่งนี้ทั้งหมดกี่ตัว และนี่ก็คือคำถามชิงทุน”

เศรษฐีหยุดยิ้มให้แก่เด็กๆ ทุกคนที่ยืนแน่นิ่งด้วยความพิศวงงงงวย ก่อนจะพูดต่อว่า

“ฉันจะให้เวลาพวกหนูสามวัน แล้วให้ทุกคนมาพร้อมกันที่นี่อีกครั้ง ใครที่สามารถตอบคำถามนี้ได้ดีที่สุดจะเป็นผู้ได้รับทุนการศึกษาจากฉันไป”

เมื่อเศรษฐีออกไปจากที่นั่นแล้ว เด็กๆ ก็พากันพูดถึงเรื่องนี้อย่างแข็งแช่

“ช่างเป็นคำถามที่แปลกประหลาดอะไรวะอย่างนี้! แค่นับจำนวนอีกก็ได้ทุนการศึกษาไปแล้ว” เด็กคนหนึ่งหันไปพูดกับเพื่อน

“สงสัยท่านเศรษฐีจะทดสอบความสามารถในการคำนวณล่ะมัง” เด็กอีกคนว่า

“หรือไม่ก็ทดสอบความช่างสังเกต คิดดูสิ อีกาในหมู่บ้านเรามีเป็นพันๆ ตัว แล้วมันก็บินไปนั้นมานี้อยู่ตลอด ใครจะไปรู้ล่ะว่าตัวไหนเป็นตัวไหน แล้วจะนับยังไงล่ะทีนี้”

“เออสินะ ทำทางจะไม่ใช่คำถามง่ายๆ เสียแล้ว ต้องเป็นคนที่นับเลขเก่งและช่างสังเกตเป็นที่สุดเท่านั้นแหละถึงจะตอบคำถามนี้ได้ถูกต้อง”

ในช่วงสามวันที่เศรษฐีซุซราให้เวลาเด็กๆ ไปนับจำนวนอีกา ปรากฏว่าทั้งหมดหมู่บ้านวุ่นวายไปด้วยการวิ่งไล่นับอีกาของเด็กๆ และบรรดาผู้ปกครอง

ที่ออกมาช่วยลูกหลานของตนเองกันอย่างสุดใจ จะมีก็แต่ใจเท่านั้นที่ไม่ได้ทำอย่างเด็กคนอื่นๆ เขาเพียงแต่กวาดตามองอีกาเหล่านั้นผ่านๆ แล้วก็ก้มหน้าก้มตาช่วยพ่อแม่ทำงานอย่างปกติที่เคยทำอยู่ทุกวัน จนพ่อกับแม่ซึ่งรู้ว่าใจได้ไปสมัครรับทุนด้วยอดถามขึ้นไม่ได้

“ลูกไม่ออกไปนับอีกาเหมือนเพื่อนๆ เขาหรือ” พ่อของใจถาม

“ไม่ละจะพ่อ ยังมีงานที่ลูกต้องทำอีกมาก” ใจตอบขณะที่มือของเขาก็ไม่ได้ละจากงานตรงหน้าเลย

แม่ของใจมองลูกชายอย่างสงสารปนเอ็นดู “ไปเถอะลูก ไหนๆ ก็อุตสาหไปสมัครเอาไว้แล้ว เพื่อได้ทุนนี้ ลูกจะได้เรียนสูงๆ และมีอนาคตที่ดีกว่านี้ใจละจะ งานพวกนี้พ่อกับแม่ช่วยกันทำไปก่อนก็ได้”

ใจยิ้มให้พ่อกับแม่ แต่กระนั้นเขาก็ยังไม่ไปวิ่งไล่จับอีกาอยู่ดี และยังคงช่วยพ่อกับแม่ทำงานอย่างขยันขันแข็งเหมือนเดิมอยู่นั่นเอง และแล้ววันนัดตอบคำถามชิงทุนก็มาถึง ปรากฏว่าไม่มีเด็กคนไหนกล้ายืนยันว่าคำตอบของตนเองเป็นคำตอบที่ถูกต้องเลยแม้แต่คนเดียว

จนกระทั่งมาถึงใจที่ได้ตอบคำถามนี้ต่อหน้าเศรษฐีเป็นคนสุดท้ายท่ามกลางสายตาสบประมาทที่ต่างก็ไม่มีใครให้คุณค่าเขาและคิดว่าไม่มีทางที่เด็กฐานะยากจน เนื้อตัวสกปรกมอมแมมและไม่ค่อยได้ไปโรงเรียนอย่างใจจะตอบคำถามนี้ได้ถูกต้อง

“เอะละ ขอฉันฟังคำตอบของหนูหน่อยสิ”

เศรษฐียิ้มอย่างใจดีให้กับโจ้ซึ่งมีท่าทางประหม่าเล็กน้อย ก่อนที่เขาจะรวบรวมความมั่นใจแล้วตอบออกไปอย่างฉะฉานว่า

“อีกาในหมู่บ้านของเรามีทั้งหมด 3,468 ตัว ครับท่าน”

“ดูเธอจะมั่นใจในคำตอบนี้มาก เธอไปนับมาแล้วจริงๆ หรือ” เศรษฐีถามโจ้ด้วยคำถามเดียวกับที่ถามเด็กคนอื่นๆ แต่แทนที่โจ้จะตอบรับอย่างง่าย ๆ ดังที่เด็กส่วนใหญ่ทำ เขากลับพูดตอบเศรษฐีไปอย่างสุภาพว่า

“หากท่านไม่เชื่อในสิ่งที่ผมบอก ท่านจะลองไปนับดูก็ได้ นะครับ ผมมั่นใจว่าเราจะได้คำตอบที่ตรงกัน”

เศรษฐีซักจะสนใจในตัวของโจ้ขึ้นมาจึงถามกลับไปอีกว่า “แล้วถ้าฉันไปนับแล้วไม่ได้คำตอบเดียวกับที่เธอบอกล่ะ เธอจะว่าอย่างไร”

โจ้ยึดตัวขั้นตรงแล้วตอบว่า “หากท่านไปนับอีกาแล้วปรากฏว่ามีจำนวนเกินกว่าที่ผมบอกก็แสดงว่ามีพี่น้องอีกาจากหมู่บ้านอื่นเข้ามาเยี่ยมเยียนอีกาในหมู่บ้านของเรา แต่ถ้าท่านนับแล้วได้จำนวนน้อยกว่าที่ผมนับไว้ ก็แสดงว่าอีกาในหมู่บ้านของเราได้เดินทางออกไปเยี่ยมพี่น้องของมันที่หมู่บ้านอื่นเสียแล้วละครับ”

คำตอบของโจ้เรียกเสียงหัวเราะดังครืนใหญ่จากทุกคนในที่นั่งรวมทั้งเศรษฐีที่หัวเราะลั่นอย่างถูกอกถูกใจในคำตอบนี้

“เธอเป็นเด็กที่มีสติปัญญาเฉียบแหลมมาก ฉันเชื่อว่าถ้าเธอได้รับการศึกษาที่ดี สติปัญญาของเธอจะสร้างประโยชน์ให้แก่ตัวเธอ ครอบครัวของเธอ รวมทั้งสังคมที่เธออยู่ได้อีกมาก ไข่แล้วหนูน้อย ฉันจะมอบทุนการศึกษาก้อนนี้ให้แก่เธอ”

โจ้กล่าวขอบคุณเศรษฐีด้วยความซาบซึ้งใจ จากนั้นบรรดาเด็กคนอื่นๆ ในที่นั่นต่างก็เข้ามาแสดงความยินดีและขอโทษที่เคยคิดดูถูกเขา พร้อมกับชื่นชมว่าเขามีสติปัญญาเหมาะสมที่จะได้รับทุนการศึกษาก้อนนี้ไปอย่างที่สุด

“

...เซอทั้งนลาข...

โลกของเราทุกวันนี้มีแต่คนเก่ง
ซึ่งก็มีมากพอๆ กับคนที่มีการศึกษาสูงๆ
แต่ถึงจะเก่งแค่ไหน หรือมีการศึกษาสูงเท่าไร
สำหรับบางสถานการณ์แล้ว หากขาดสติปัญญาไตร่ตรอง
แถมยังไม่มีไหวพริบในการแก้ปัญหาอีก
ความเก่งและการศึกษาที่มีอยู่ที่สูญเปล่า
เช่นเดียวกับการเป็นคนเก่งแต่ไม่มีความดี
ถึงจะได้เกิดมาเป็นคน
แต่ก็เป็นคนที่ไม่มีความรู้ค่าความเป็นมนุษย์อยู่เลย

”

เอาอย่างอาจารย์

พระอาจารย์คุณ เป็นอาจารย์ชื่อดังที่เปิดสำนักสอนศิลปะวิทยาต่างๆ ชื่อเสียงของพระอาจารย์คุณเป็นที่เลื่องลือ ทำให้มีลูกศิษย์เดินทางมาที่สำนักเพื่อขอรับเรียนวิชากับพระอาจารย์คุณเป็นจำนวนมาก ซึ่งท่านก็รับไว้ทั้งหมด เพราะโดยส่วนตัวแล้ว พระอาจารย์คุณรู้สึกภูมิใจมากที่สำนักวิชาของตนมีจำนวนลูกศิษย์มากกว่าสำนักวิชาอื่นๆ

วันหนึ่ง ลูกศิษย์รุ่นใหม่ที่เพิ่งรับเข้ามาได้ถามพระอาจารย์คุณว่า “พระอาจารย์ขอรับ การเป็นคนดีเขาทำกันอย่างไรขอรับ”

พระอาจารย์คุณหัวเราะก่อนจะตอบว่า “ถ้าพวกเขาอยากเป็นคนดี ก็ให้เอาอย่างอาจารย์ พวกเธอเห็นอาจารย์ทำอะไรก็จงทำตามอย่างนั้น แล้วพวกเธอก็จะเป็นคนดีของสังคม”

“อ้อ”

พวกลูกศิษย์ส่งเสียงอย่างพร้อมเพรียงกัน พระอาจารย์คุณยิ้มหน้าบาน แล้วพูดต่อว่า

“เมื่อพวกเขาเข้าใจก็ดีแล้ว เอาละ เรามาฝึกนั่งสมาธิเพื่อฝึกจิตใจกันก่อนดีกว่า ก่อนอื่นก็นั่งตัวตรง สงบนิ่ง แล้วหลับตาเสีย...”

เหล่าลูกศิษย์ทำตามที่พระอาจารย์คุบบอกอย่างว่าง่าย แต่เพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาด ในขณะที่นั่งสมาธิพวกลูกศิษย์จึงแอบหยีตาลอมมองพระอาจารย์ไปด้วย เพื่อจะได้ทำตามทุกอย่างดังที่พระอาจารย์คุบบอกได้อย่างถูกต้องจริงๆ

เวลาผ่านไปไม่นาน แมลงวันตัวหนึ่งได้บินมาเกาะที่ปลายจมูกของพระอาจารย์คุ พระอาจารย์คุรู้สึกรำคาญจึงลืมตาขึ้นแล้วยกมือปิดแมลงวันตัวนั้นให้พ้นไปจากปลายจมูก พวกลูกศิษย์เห็นดังนั้นก็ยกมือขึ้นปิดปลายจมูกของตนด้วยทำให้พระอาจารย์คุดูออกไปว่า

“ขยับตัวทำไมนะ ก็ฉันบอกให้นั่งนิ่งๆ ใจ”

พวกลูกศิษย์จึงส่งเสียงดูลับไปเหมือนกันว่า “ขยับตัวทำไมนะ ก็ฉันบอกให้นั่งนิ่งๆ ใจ”

พระอาจารย์คุโกรธมาก จึงลุกขึ้นแล้วเดินไปตบหน้าลูกศิษย์คนหนึ่งพร้อมกับตวาดว่า “นี่แน่ะ ตัวอย่างคนที่ล้าบังอาจกับฉัน!”

เหล่าลูกศิษย์เห็นดังนั้นก็พากันกรูเข้ามารุมตบหน้าพระอาจารย์คุพร้อมกับตวาดลั่นเช่นเดียวกันว่า “นี่แน่ะ ตัวอย่างคนที่ล้าบังอาจกับฉัน!”

พระอาจารย์คุซึ่งถูกตบหน้าไปแล้วหลายเคาะรีบมุดวงล้อมของลูกศิษย์แล้ววิ่งออกมาจากห้องเรียน เหล่าลูกศิษย์เห็นเช่นนั้นจึงรีบวิ่งกรูกันตามไป เมื่อพระอาจารย์คุเห็นว่าเหล่าลูกศิษย์วิ่งตามมายกใหญ่ก็ยิ่งตกใจ จึงกระโดดหนีลงไปในสระน้ำที่อยู่ใกล้ๆ หวังให้ลูกศิษย์เลิกตาม ทว่า

บรรดาลูกศิษย์ทั้งหลายที่วิ่งตามมาเมื่อเห็นพระอาจารย์คู่ทำเช่นนั้นจึงพากันกระโดดลงน้ำตามไปด้วยเพราะคิดว่านั่นคือวิธีที่จะทำให้เป็นคนดีได้
ช่างเป็นอะไรที่น่าขันยิ่งนัก เพราะท้ายที่สุดแล้วทั้งพระอาจารย์และลูกศิษย์ทุกคนก็เปียกมะล่อมะแฉ่งและพากันไม่สบายตามกันไปทั้งหมด

“

...เซอทั้งนกลาง...

ทุกวันนี้มีตัวอย่างที่ไม่ดีให้เราเลียนแบบกันมาก

เพราะฉะนั้นเวลาจะทำอะไรสักอย่าง

ก็ให้หยุดคิดเสียก่อนว่า หากทำลงไปแล้ว

สิ่งนั้นจะส่งผลดีต่อตัวเราหรือไม่

หากส่งผลดีต่อตัวเรา
ก็ต้องคิดต่อไปอีกว่า แล้วมันดีต่อผู้อื่นไหม
หากว่าดีทั้งต่อตัวเราและตัวผู้อื่น เราจึงค่อยทำ...
นี่คือการใช้ปัญญาเพื่อแยกแยะว่าสิ่งใดดีหรือไม่ดี
และถ้ามันไม่ดี เราก็ไม่ทำ

”